

Hồi 44

Định mệnh trở trêu

Hễ mỗi lần tiếng ngáy của lão nhân nọ vang lên là mọi người lại chau mày, chỉ có bốn người Lãnh Phong, Tư Mã Trường Hồng, Lâu Tử Văn và lão nhân mặt đen đầu chít khăn trắng là ngoại lệ.

Tiếng ngáy tiếp tục to hơn, như trời long đất lở, vạn mã phi đằng.

Mấy người như Vô Nhận Đao Hoắc Kỳ và mẹ con Triều Thiên Tiềm đã phải dùng tay ôm ngực, đôi mày nhíu chặt, ra vẻ vô cùng đau đớn.

Nhạc Quần kinh hãi, bèn với truyền âm nhập mật nói:

- Đó là môn võ học gì vậy? Lại có thể dùng tiếng ngáy làm tổn thương nội phủ kẻ khác ư?

Lãnh Tinh Như cũng có vẻ lo lắng:

- Tiểu muội cũng không rõ, nếu cao hơn chút nữa e rằng Tư Mã sư thúc cũng...

Ngay lúc ấy tiếng ngáy lại cao hơn nữa. Trong rừng lá bắt đầu rơi lả tả, nhóm thủ lĩnh các bang phái cùng Triều Thiên Tiềm miệng rỉ máu tươi, nhắm mắt gắng gượng chịu đựng.

Nhạc Quần nóng lòng nói:

- Nếu cứ tiếp tục như vậy thì hậu quả thật khó thể lường được. Sư muội, ta động thủ thế nào?

- Hãy nán thêm lát nữa đi!

Lão nhân nọ quay đầu lại, tiếng ngáy lúc trầm lúc bổng, khiến người khó có thể lường được. Chỉ nghe vài tiếng lộp bộp, những người kém bản lĩnh hơn đã ngã xuống cạnh bàn ngắt xỉu.

Tiếng ngáy vụt im bặt, mấy vị nữ lưu cạnh Mai Nghinh Xuân cùng thở phào. Tư Mã Trường Hồng vội đưa mắt làm hiệu, ra ý bảo họ xuống núi, song đều là cao thủ bậc nhất trong giới võ lâm, họ đâu thể nào lại tự động chịu thua như lớp trẻ được. Cả nhóm cùng gượng cười, chẳng một ai động đậy cả.

Lãnh Phong đưa ánh mắt thâm trầm nhìn các vị nữ cao thủ, vẻ mặt của lão rất kỳ lạ, khó thể hiểu được.

Đột nhiên, tiếng ngáy lại nổi lên, lần này to đến nỗi khiến các nữ cao thủ trong nhóm Mai Nghinh Xuân cũng phải chau chặt mày liễu, hiển nhiên đang cố sức vận công bảo vệ nội phủ.

Ngay khi ấy, Tư Mã Trường Hồng bỗng tung người lên, phóng chưởng đánh xuống đất.

Theo đó, mọi người cùng lần lượt tung mình lên cao, kẻ giữ áo, người hất chân như bị rấn cấn vậy.

Nhạc Quần và Lãnh Tinh Như giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn xuống đất, bất giác khiếp đờm kinh hồn. Chỉ thấy dưới đất đầy nghịt nhện đen, to cỡ miệng lỵ, có một số vẫn còn bò trên mình các cao thủ.

Mọi người quát tháo liên hồi, cùng phóng chưởng đánh xuống đất, đập nát những con nhện đen góm ghiếc kia, riêng Tư Mã Trường Hồng và Tây Bắc Phong hai người lao bổ về phía lão nhân mặt đen.

Nhạc Quần và Lãnh Tinh Như chợt hiểu, thì ra lão nhân mặt đen thừa lúc mọi người đang vận công chống lại tiếng ngáy, đã lén lút thả nhện độc ra cắn người.

Tư Mã Trường Hồng tung ra một luồng chưởng phong mạnh mẽ, đánh bật đối phương lùi sau ba bước.

Kể đến Tây Bắc Phong cũng đã lao tới, liên tục phóng ra ba chưởng, lão nhân nọ lại bị đẩy lùi thêm hai bước nữa.

Thế nhưng, ngay khi ấy Tư Mã Trường Hồng và Tây Bắc Phong cùng thảng thốt kêu lên:

- Nguy tai!

Rồi lần lượt ngã nhào xuống đất, và các vị nữ cao thủ cũng đều lăn ra bất động.

Điều kỳ lạ là Lãnh Phong chủ nhân Thất Trùng Thiên thì vẫn bình an vô sự. Lão lao bổ về phía lão nhân mặt đen quát lớn:

- Yêu nghiệt ở đâu mà lại giở trò quái quỷ ám toán?

Lão nhân mặt đen buông tiếng cười nhạt, phóng chưởng tấn công Lãnh Phong. Nào ngờ Lãnh Phong không lùi mà lại tiến, vung đôn chưởng lên nghênh đón. "Bùng" một tiếng, lão

nhân mặt đen suýt nữa ngã nhào, lại bị đẩy lùi thêm ba bước nữa, chúng tỏ võ công lão nhân mặt đen kém xa so với Tư Mã Trường Hồng, Tây Bắc Phong và Lãnh Phong.

Lãnh Phong một chưởng chiếm được thượng phong, bỏ qua lão nhân mặt đen, lao về phía lão nhân nằm ngủ buông tiếng cười gằn rồi nói:

- Lão tặc, ngươi còn định tiếp tục cái trò quỷ quái ấy đến bao giờ nữa? Lão phu biết các ngươi đã a tòng với nhau, một kẻ dùng tiếng ngáy nhiều động tâm thần, còn kẻ kia thừa cơ thả độc vật ám toán...

Lão nhân nằm ngủ bỗng đứng phắt dậy, nhưng Lãnh Phong lại lao về phía lão nhân mặt đen, trầm giọng quát:

- Lão tặc, đưa thuốc giải ra đây!

Lão nhân mặt đen dĩ nhiên đâu chịu đưa ra, lập tức lao về phía lão nhân vừa ngáy.

Giờ thì Nhạc Quần và Lãnh Tình Như đã trông rõ lão nhân ấy. Thì ra tuổi tác của lão không cao cho lắm, tối đa chỉ ngoài năm mươi, nhưng tướng mạo hết sức hung ác.

Hai người hét vang, tung mình hạ xuống hiện trường, nhưng ngay khi ấy Thủy Thiên Ngao và Thạch Lỗi bỗng phóng ra ngăn hai người lại.

Thì ra họ chỉ giả vờ ngộ độc, chúng tỏ Thạch Lỗi và Thủy Thiên Ngao cùng phe với hai lão nhân kia.

Nhạc Quần và Lãnh Tình Như cùng lúc tốt khí giới cầm tay, Lãnh Tình Như đón Thạch Lỗi, Nhạc Quần đón Thủy Thiên Ngao.

Phần Lãnh Phong nghênh tiếp hai lão nhân nọ, tạm thời như không đến đối thua bại.

Những người dưới đất vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Lão nhân mặt đen võ công không cao, chủ yếu là lão nhân ngủ ngáy một mình chống chọi, nhưng cũng hơi chiếm được chút thượng phong, đủ thấy thân thủ của Lãnh Phong quả là cao siêu.

Chỉ nghe Lãnh Phong gằn giọng nói:

- Lão tặc, còn chưa chịu trao thuốc giải ra ư?

Lão nhân ngủ ngáy trầm giọng:

- Mục đích đã đạt, bắt tất quần nhau với họ nữa, ta đi thôi...

Chưa dứt lời đã tung mình vọt xuống núi, lão nhân mặt đen, Thủy Thiên Ngao và Thạch Lỗi cùng lướt tung ra ba chiều, rồi cũng phi thường theo sau lão nhân ngủ ngáy.

Chỉ nghe Lãnh Phong trầm giọng nói:

- Các ngươi hãy mau đuổi theo, phải bắt cho kỳ được lão mặt đen để lấy thuốc giải, ở đây lão phu chịu trách nhiệm...

Nhạc Quần ôm quyền thi lễ:

- Thời gian cấp bách, văn bối không thể với đại lễ tương kiến, xin tiền bối hãy cẩn thận canh giữ, văn bối đuổi theo ngay...

Chưa dứt lời đã phi thường lướt đi, Lãnh Tinh Như cũng bám sát theo sau, giở hết tốc lực đuổi theo.

Hai lão ma đầu khinh công khá nhanh, bỗng thấy họ chia nhau ra, một chạy sang tây, một chạy sang bắc.

Nhạc Quần vội nói:

- Sư muội hãy đuổi theo lão già ngủ ngáy, chỉ cần bám sát và để lại ám ký dọc đường là được rồi, để ngu huynh đuổi theo lão mặt đen lấy thuốc giải, cứu người xong sẽ lập tức đến tiếp ứng sư muội ngay.

Lãnh Tinh Như tần ngần:

- Nếu phân tán thì thực lực sẽ suy yếu, theo tiểu muội thì...

Nhạc Quần trầm giọng:

Lão kia công lực tuy rất cao, nhưng với thân thủ của sư muội, chỉ cần đừng lộ diện, ngấm ngấm theo dõi là được, ngu huynh đuổi theo lão có võ công kém hơn thì sẽ dễ dàng bắt được.

Lãnh Tinh Như tuy không bằng lòng, song lại chẳng tiện phản đối, đành đuổi theo về hướng bắc.

Nhạc Quần thẳng đường về hướng tây, đuổi suốt nửa ngày thì đến thành Bạch Đế, song lại để mất dấu lão nhân mặt đen.

Chàng thầm nhủ:

- Lão già đen đui này rõ ràng là người Thiên Trúc, rất là nổi bật dễ nhận, chỉ cần hỏi thăm là tìm được hành tung của lão ta ngay.

Thế nhưng chàng đi suốt mấy đường phố lớn, hỏi thăm hàng mấy mươi người, họ đều lắc đầu trả lời không biết.

Nhạc Quân trầm tính:

- Minh đã thấy tận mắt lão ta vào trong thành, chả lẽ nơi đây có chỗ ẩn thân bí mật hay sao? Nóng lòng cũng vô ích, hãy tìm nơi ăn uống rồi sau hãy liệu, biết đâu lão tặc ấy ở trong tửu điếm cũng nên.

Đến trước một tửu lầu mang tên Bạch Đế nằm giữa con phố lớn có lát đá, Nhạc Quân lấy tay phủi sơ bụi bám trên áo, đoạn đi vào và bước lên lầu.

Tửu lầu rất rộng, dưới nhà đặt năm mươi bộ bàn ghế bát tiền mà vẫn còn chỗ trống.

Trên lầu lúc này đã hết chỗ ngồi, chỉ có chiếc bàn cạnh cửa sổ còn trống, nhưng cũng đã có để sẵn chén đĩa.

Hiển nhiên trên lầu có người đãi tiệc, bởi bàn nào cũng chỉ có vật dụng ăn uống chứ chưa có thức ăn.

Một hiện tượng rất kỳ lạ là ngoài cửa có dán tấm giấy đỏ đề chữ "Long Vân phủ hỉ sự" nhưng tất cả mọi người khách đều có vẻ rầu rĩ chán chường.

Nhạc Quân có thể nhận ra, hầu hết khách mời đều là người trong giới võ lâm. Chàng đưa mắt nhìn kỹ một vòng. Không có lão mặt đen.

Chàng trầm nhủ:

- Người ta đã bao trọn nơi này rồi, mình thử sang chỗ khác thì cũng vậy...

Chàng vừa định xuống lầu, chợt thấy một hán tử cao to đi tới và lớn tiếng nói:

- Mời quý khách hãy ngồi, hôm nay bất kỳ ai có mặt tại đây, bốn chủ nhân nhất loạt chiều đãi...

Nhạc Quân vừa va chạm với ánh mắt hán tử nọ, đôi bên đều bất giác giật mình, thì ra hán tử là Vô Tâm.

Nhạc Quân mừng rỡ khôn cùng, vừa định bắt tay thì Vô Tâm đã đưa tay chỉ vào vai chàng và nói:

- Xin quý khách đừng khách sáo, gia chủ nhân rất là hiếu khách. Đừng nói hôm nay là ngày đại hỷ, dù bình thường cũng hết sức vui lòng tiếp đón:

Trong khi nói đã đẩy Nhạc Quân đến chiếc bàn trống cạnh cửa sổ, đề chàng xuống chỗ ngồi thủ tịch.

Nhạc Quần ngơ ngần lẩm bẩm:

- Vô...

- Bàn này vốn là của mấy vị quý khách thân quen, nhưng đã được gia chủ mời đến nhà khoản đãi, nên chỉ có hai chúng ta hưởng dụng thôi.

Nhạc Quần vô cùng nghi hoặc, bèn dùng truyền âm nhập mật nói:

- Vô Tâm, người đang giữ trò quái quỷ gì thế?

Vô Tâm tảng lờ. Ngay khi ấy, bên ngoài bỗng ồn ào hẳn lên và nghe có người lớn tiếng nói:

- Đến rồi! Đến rồi!

Nhạc Quần thò đầu ra cửa sổ nhìn, thấy hai chiếc kiệu long phụng lộng lẫy, long kiệu dẫn trước, phụng kiệu theo sau, mỗi kiệu có bốn người khiêng, đầy kiệu cơ hồ chạm đất, tốc độ rất chậm.

Trước kiệu có một đại hán tay cầm pháo trúc, đi được một quãng lại đốt một dây, và đốt ít giấy tiền ném sang hai bên lề đường.

Nhạc Quần lắc đầu tự nghĩ:

- Thật ra đây là đám cưới hay đám tang? Nếu là đám cưới thì sao lại đốt giấy tiền? Còn như đám tang thì sao lại có kiệu hoa long phụng?

Lúc này cũng có một số khách đang đứng tựa cửa sổ nhìn ra. Một người lên tiếng:

- Thật không ngờ đám cưới chết cũng chẳng khác gì đám cưới thật sự...

Nhạc Quần sững sờ, danh từ "đám cưới chết" chàng từng có nghe qua. Đó là khi có đôi trai gái đã chết nhưng hai bên gia đình vẫn cử hành hôn lễ cho họ trở thành vợ chồng dưới âm thế.

Nhạc Quần lại dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Vô Tâm, chủ tiệc hôm nay có phải là gia trưởng bên đằng trai không?

Vô Tâm gật đầu, lại lắc đầu nói:

- Đằng gái!

Nhạc Quần ngạc nhiên:

- Long kiệu đi trước, phụng kiệu theo sau kia mà?

- Tục lệ ở đây là vậy, hơn nữa đây là đám cưới rước rế!

Nhạc Quần nhún vai:

- Thật là chuyện lạ đời, đã đám cưới chết mà còn rước rế.

Lúc này hai chiếc kiệu long phụng đã rẽ qua khúc quanh, khách khứa lục tục quay về chỗ, thức ăn đã bắt đầu mang lên.

Mọi người lẳng lặng ăn uống, không một ai lớn tiếng chuyện trò cả.

Nhạc Quần không thể dần được, thấp giọng nói:

- Thật ra là việc gì thế này?

Vô Tâm nghiêm giọng:

- Mỗi nói ra người đừng có kinh hãi, tân nương là Thủy Linh Phụng, còn tân lang chính là người!

- Sao?

Nhạc Quần thảng thốt bật thành tiếng, làm kinh động đến một số người xung quanh.

Một lão nhân trầm giọng nói:

- Thánh nhân dạy rằng: "Trong làng có tang, ban đêm không ca hát!" Vị tiểu hữu này la lối như vậy, có lẽ chưa được đọc qua sách thánh hiền...

Nhạc Quần không thèm đếm xỉa, khẽ hỏi:

- Vô Tâm, mau cho ta biết, việc này là thế nào?

Vô Tâm nghiêm nghị khẽ nói:

- Người hãy cấp tốc xa chạy cao bay đi! Bọn họ tưởng đâu người đã chết nên mới tổ chức cái đám cưới này, với mục đích thi ân bố đức ngõ hầu che mắt thiên hạ. Nếu bọn chúng mà phát hiện ra người chưa chết, làm sao để cho người sống sót được.

Nhạc Quần cười khẩy:

- Rõ là chuyện hoang đường, bọn họ sao lại biết Nhạc mỗ đã chết?

- Người chẳng phải đã ăn quả cây bị ngộ độc, lại còn bị xô chìm xuống đáy sông sao?

Nhạc Quần thoáng biến sắc mặt:

- Không sai, sao người biết việc ấy?

- Nếu chủ nhân ở đây mà không biết việc ấy thì đâu dám khẳng định người đã chết?

Nhạc Quần nghiêm mặt:

- Vậy ra Độc Biển Thuộc cùng phe cánh với chủ nhân ở đây ư?

- Tất nhiên, sau khi bỏ người xuống sông, Độc Biển Thuộc tưởng người chết chắc và thi thể vĩnh viễn không bị người phát hiện, lập tức sai người đến đây báo cáo...

- Thủy Linh Phụng thì sao? Nàng đã chết thật rồi ư?

Vô Tâm xịu mặt:

- Đã chết thật rồi!

Nhạc Quần đau đớn:

- Nàng đã chết như thế nào?

- Dông dài lắm, lúc này không có thời gian để kể đâu, tốt nhất người nên rời khỏi đây ngay!

Nhạc Quần cười khẩy:

- Lẽ ra thì ta không muốn nấn ná ở đây, nhưng đã thế thì phải tìm hiểu cho cận kề mới được. Vô Tâm! Hôm trước người từ trong sơn động chạy ra như một người điên có gặp Thủy Linh Uyên hay không?

Vô Tâm nôn nóng giục:

- Không! Người hãy đi khỏi đây ngay thì hơn, những kẻ cận kề của chủ nhân ở đây thấy đều là cao thủ tuyệt thế...

Nhạc Quần chợt động tâm, bèn hỏi:

- Phải là có một người Thiên Trúc không?

- Một lão già mặt đen đầu bịt khăn trắng chằng?

Nhạc Quần mừng rỡ:

- Đúng rồi! Hiện lão ta ở đâu?

- Lão ta là trợ thủ đắc lực của chủ nhân ở đây, và là một chuyên gia dùng độc.

Nhạc Quần thắc mắc:

- Người ở đây làm gì vậy? Chẳng lẽ bọn họ không nhận biết người hay sao?

Vô Tâm mỉm cười:

- Tất nhiên là không, vì Bát Tú Điều Khách đã chết, Lang Diện Thần thất tung và giới cao nhân bạch đạo như lệnh sư Tu Mã Trường Hồng. Lâu đại hiệp và mọi người đều đã bị hại ở Thất Trùng Thiên, ở đây không một ai biết ta cả.

Nhạc Quần giật mình kinh hãi:

- Gia sư đã chết ở Thất Trùng Thiên ư? Người đã nghe ai nói vậy?
- Toàn thể võ lâm ai cũng biết cả!

Nhạc Quần lòng đau như cắt, lạnh lùng:

- Người ở đây làm gì?

Vô Tâm nghiêm túc:

- Chủ nhân ở đây thấy ta khờ khạo ngốc nghếch, có thể yên tâm sai bảo, mà không phải lo lắng gì nên ta định lợi dụng cơ hội để báo thù cho các vị tiền bối!

Nhạc Quần cảm động siết chặt tay Vô Tâm:

- Vô Tâm, người thật đáng kính phục, rất có thể lão già ngu ngác chính là chủ nhân ở đây!

- Người nói đó là một lão già cao to phải không? Không phải đâu, chủ nhân ở đây cao minh hơn lão ta nhiều, ngay ta đây cũng chưa từng gặp.

Nhạc Quần ngạc nhiên:

- Chưa từng gặp sao người được thu dụng?

Vô Tâm cười chua chát:

- Nghe đâu y hóa thân thiên vạn, không một ai biết được mặt thật của y cả. Tổng cộng ta được gặp y năm lần, một lần là mặt rỗ, hai lần là mũi tẹt, mắt uyên ương, hai lần nữa là mày xếch, miệng thiên lôi, và vóc dáng hoàn toàn khác nhau.

Nhạc Quần ngơ ngẩn:

- Đương kim cao thủ võ lâm dương như đâu có nhân vật như vậy?
- Y hẳn là một nhân vật có tiếng tăm, chẳng qua dùng thuật dịch dung để làm ra vẻ thần bí khôn lường đó thôi!

- Gia sư và mọi người ở Thất Trùng Thiên đã bị ngộ độc hôn mê bất tỉnh bởi nhện của lão già Thiên Trúc. Lúc ta rời nơi đó, theo lời của Lãnh Phong, chủ nhân Thất Trùng Thiên thì mọi người chưa chết. Ông ấy bảo ta phải bắt cho được lão già Thiên Trúc để lấy thuốc giải.

Vô Tâm nghiêm mặt:

- Loài nhện ấy là dị chủng của nước Thiên Trúc, đã bị cắn là không thể nào qua khỏi được ba giờ. Nhất định phải chết. Lúc này e rằng...

Nhạc Quần rớm nước mắt:

- Chủ nhân ở đây dùng danh nghĩa của Thủy Linh Phụng và ta làm đám cưới chết là với dụng ý gì?

- Ta cũng không rõ lắm! Theo ta nghĩ, trong đương kim võ lâm, người giới bạch đạo nhiều hơn hắc đạo, lão ta vì muốn mua chuộc lòng người nên giả vờ tỏ ra chính đại quang minh, nhận Thủy Linh Phụng làm nghĩa nữ, chiêu người làm chuế tể (gối rế), hầu dành được lòng kính trọng của cả hắc đạo lẫn bạch đạo hai giới, để không ai ngờ lão ta chính là tay đồ tể đã hãm hại những cao thủ trong giới bạch đạo.

Nhạc Quần cười nhạt:

- Muốn một tay che lấp bầu trời đâu phải là dễ? Đại hội Thất Trùng Thiên có cả nhân vật trong giới hắc đạo nữa, họ không hề bị ngộ độc, chả lẽ họ lại giữ kín mãi mãi không tiết lộ hay sao?

Vô Tâm lắc đầu:

- Ta cũng chẳng rõ, dù thế nào thì chủ nhân ở đây hẳn cũng có cách khống chế họ...

Hai người ăn uống xong, Nhạc Quần nói:

- Tối nay ta phải đi do thám một phen, nếu thuận lợi ta sẽ kết liễu lão chủ nhân nọ!

Vô Tâm nhẹ gật đầu:

- Phải hết sức thận trọng đấy! Nếu lỡ bại lộ thì khó thể thoát thân, đến lúc ấy ta sẽ giúp ngươi...

- Lão chủ nhân kia ở đâu?

- Ra cửa rẽ sang phải, đến cuối đường thì rẽ sang trái, có một ngôi nhà đồ sộ...

- Hẹn gặp lại canh ba...

Nhạc Quần ra khỏi tử lâu, tìm một khách điểm thuê phòng tạm trú, chờ đến gần canh ba, chàng lấy vải đen che mặt rồi rời khỏi khách điểm.

Chàng nhanh chóng tìm được địa điểm. Đó là một khu trang viên diện tích mênh mông. Bức tường vây xung quanh cao không kém gì tường thành, song chẳng gây khó khăn gì cho Nhạc Quần. Chàng vòng ra phía sau, tung mình phi lên đầu tường rồi nhảy vào trong.

Bên trong là một vườn hoa rất đẹp, đình mát ao sen hết sức nên thơ.

Bỗng nghe trong cánh rừng trúc gần đó vang lên ba tiếng vỗ tay khe khẽ, rồi có người thấp giọng nói:

- Phải Nhạc thiếu hiệp đó không?

Nhạc Quần đáp ngay:

- Phải! Ai...

Chỉ thấy Vô Tâm lom khom chạy tới, nghiêm giọng nói:

- Hiện giờ mọi người đều đang chuẩn bị tham dự đại lễ tân nhân báii đường. Tiểu tử ngươi đến vừa đúng lúc, không thì lúc ngươi vượt tường vào đã bị phát hiện rồi.

Nhạc Quần trở mắt kính ngạc:

- Người chết mà cũng phải báii đường ư?

- Tuy là đám cưới chết, nhưng cũng phải giống như người sống, báii đường xong còn phải đưa vào động phòng nữa đấy! Thôi, chúng ta vào đi. Nhưng hãy nhớ phải xem ám hiệu của ta rồi hãy ra tay, tuyệt đối không được vọng động.

Hai người ra khỏi vườn hoa, đi đến ngoài một hoa sảnh. Vô Tâm đưa tay lên chỉ mái nhà và nói:

- Trên kia có một thiên song (cửa sổ trên mái nhà), có thể nhìn thấy rất rõ, ta vào trước nhé...

Vô Tâm đi vào hoa sảnh, Nhạc Quần phi thân lên mái nhà, nhẹ nhàng mở hé thiên song nhìn xuống, bất giác rùng mình sở gáy. Hai cỗ quan tài đặt ngay giữa hoa sảnh, cách nhau chừng một trượng, trên vách cửa đối diện có treo một bức tranh vẽ, chính là chân dung của chàng với Thủy Linh Phụng rất giống và sinh động.

Từ trên nhìn xuống có thể thấy rõ thi thể trong quan tài, thì ra nắp quan tài được làm bằng thủy tinh.

Chỉ thấy Thủy Linh Phụng nằm cứng đờ trong quan tài, sắc mặt trắng bệch, quả đã chết thật rồi. Người thanh niên trong cỗ quan tài kia hao hao giống Nhạc Quần, thoáng nhìn là biết ngay đã được dịch dung hóa trang hầu qua mắt thiên hạ võ lâm.

Thủy Linh Phụng vận cung trang sặc sỡ, trang điểm hết như tân nương, người thanh niên thì hồng bào thêu hoa, y trang chẳng khác nào tân lang sống. Trước ngực mỗi thi thể đều có gắn một đóa hoa to.

Trong sảnh có bày hương án, nền long phụng đồ rực sáng, khói hương nghi ngút, tuy có hơn hai mươi tân khách tham dự, song thấy đều im lặng.

Người tư nghị đứng trước hương án giữa hai cỗ quan tài là một trung niên mặt mày thâm trầm, y đang buộc một dải lụa đỏ vào đầu hai cỗ quan tài.

Sau đó, một lão nhân mặt rỗ từ ngoài đi vào, tướng mạo rất hung ác, nhưng lại ăn vận cực kỳ sang trọng.

Hai mươi mấy cao thủ hiện diện lần lượt thi lễ với lão nhân mặt rỗ. Lão nghiêm trang gật đầu đáp lễ, sau đó ngồi xuống chiếc ghế thái sư trước hương án.

Người tư nghị đồng dục đọc những gì đó nghe không hiểu, đoạn trang trọng hô:

- Tân lang, tân nương bái đường!

Vị tư nghị thấp hương, lão nhân mặt rỗ lách người đứng trước hương án ra vẻ đã nhận sự vái lạy, đoạn đồng dục nói:

- Đưa vào động phòng!

Lão ta thắp một ngọn đèn tang đi một vòng quanh hai cỗ quan tài, sau đó đi ra phía sau.

Xong xuôi, hai mươi mấy người hiện diện cùng đến chúc mừng chủ nhân.

Lão nhân mặt rỗ cảm khái nói:

- Linh Phụng là một trang kỳ nữ, đáng tiếc lại quá vắn số, lão phu được một đứa con gái đã chết này thì cũng vui lòng lắm rồi...

Nói đến đây thì mắt đã đỏ hoe, như cố nén nước mắt nói tiếp:

- Còn Nhạc Quần cũng là một đấng anh hào, tuổi còn trẻ mà đã vang danh bốn cõi, quả là hiếm có trong hàng trăm năm qua...

Lão im lặng một hồi, đoạn ra chiều xót xa nói tiếp:

- Thật đáng thương thay cho bậc kỳ tài, như ánh chớp thoát chói lòa rồi vụt tắt. Trưởng bối của y cũng lần lượt quy tiên, khiến cho giới ta ngày càng suy yếu. Hồi ôi...

Nhạc Quần nghiêng răng thâm nhủ:

- Lão tặc ngươi thật là hiểm trá. Gia sư và mọi người rõ ràng đã bị lão hãm hại, vậy mà lão lại dựng lên tấn tuồng giả nhân giả nghĩa này để che mắt thiên hạ...

Bây giờ Nhạc Quần mới nhận ra trong số hai mươi mấy người hiện diện có lão già ngũ ngáy và lão già mặt đen, luôn cả Thủy Thiên Ngao và Thạch Lỗi.

Chỉ nghe Thủy Thiên Ngao nói:

- Xin trang chủ chớ nên bi lụy. Tuy mấy vị Tư Mã Trường Hồng, Lâu Tử Vân đã chết, nhưng hãy còn trang chủ hộ trì chính nghĩa võ lâm không ai dám gây chuyện đâu.

Thạch Lỗi cũng nghiêm nghị nói:

- Lòng nhân đức của trang chủ, quý thân cũng phải cảm động, thiên hạ đồng đạo ắt sẵn sàng phoi gan trái mật vì trang chủ...

Lão nhân mặt đỏ gật gù:

- Những mong là vậy! Các vị đã phải vất vả quá. Lão phu đã chuẩn bị sẵn mấy bàn tiệc, chúng ta hãy chong đèn thù tạc, thế nào?

Thủy Thiên Ngao nói:

- Ở đây có cần người canh giữ chăng?

Lão nhân mặt đỏ mỉm cười:

- Thủy huynh quá lo xa. Kể từ nay, nơi nơi trong chốn võ lâm đều không cần đóng cửa, ai dám chống đối với chúng ta nữa chứ? Ha ha...

Mọi người cùng buông tiếng cười vang, bầu không khí hoàn toàn trái ngược với trước đây.

Lão nhân mặt đỏ chìa tay ra nói:

- Mời chư vị đi trước!

Chờ cho bọn Thủy Thiên Ngao đi khỏi, Vô Tâm bước đi đến trước mặt lão nhân mặt đỏ.

Lão nhân vừa nhác thấy Vô Tâm, liền mừng rỡ nói:

- Ngốc tiểu tử, ngươi cũng có mặt ở đây ư?

Vô Tâm khom mình cung kính:

- Xin chủ nhân tự nhiên, tiểu nhân ở đây canh giữ cho...

Lão nhân mặt đỏ đi khỏi, Vô Tâm nhẹ khép cửa và cài then lại, Nhạc Quần từ trên nóc nhà phóng xuống, đến cạnh cỗ quan tài của Thủy Linh Phụng và hỏi:

- Nàng chết thật rồi ư?

Vô Tâm lắc đầu:

- Dường như là chưa chết...

Nhạc Quần chung hứng:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

- Tiểu tử người không hiểu. Bọn Thủy Thiên Ngao thì đều tưởng Thủy Linh Phụng đã chết, nhưng chủ nhân dường như biết nàng còn sống. Tình cờ mỗ đã nghe được lão ta lẩm bẩm, khi nào người sống lại sẽ phải chịu sự điều khiển của lão phu, lão phu sẽ trở thành thiên hạ vô địch...

Nhạc Quần ngờ ngác:

- Bằng cách nào mà lão có thể làm cho Linh Phụng sống lại được?

- Nghe đâu lão có một quyển kỳ thư, trong đó có nhiều phương pháp huyền ảo lắm!

Nhạc Quần ngẫm nghĩ một hồi:

- Vậy thì trước hết phải đánh cắp cỗ quan tài của Thủy Linh Phụng mang đi, rồi tìm cách đánh cắp quyển kỳ thư nọ. Hiện lão ta ở đâu?

- Tại Thính Vũ hiền, ở mé trái kể cận đây thôi. Ra khỏi trang này, thẳng về hướng bắc rất hoang vắng, tuy không có núi cao, nhưng có rất nhiều nơi kín đáo có thể cất giấu quan tài.

- Ta mang quan tài đi, chờ người tại vùng núi hướng bắc, người tìm cách lấy trộm kỳ thư, thế nào?

Vô Tâm lắc đầu:

- Không được, với thân thủ của ta rất khó thành công, chi bằng để ta mang quan tài đi, người đánh cắp kỳ thư...

Nhạc Quần gật đầu:

- Vậy cũng được. Chúng ta phải phối hợp mà hành động, nếu để bọn họ phát hiện quan tài bị mất thì không thể nào đánh cắp được kỳ thư nữa.

- Từ đây đi về hướng bắc chừng hai mươi lăm dặm có một con sông nhỏ, chi lưu của Trường Giang, đi dọc theo bờ sông, đến dưới một vách núi cheo leo, có một sơn động rất kín đáo, bị che mất khi thủy triều lên, khi nước ròng mới lộ ra nửa cửa động, ta sẽ chờ người ở đó. Nếu lỡ bị phát hiện, sơn động ấy cũng có lối thoát ở phía sau.

- Được rồi! Người đi ngay đi, cỗ quan tài này to quá, người mang nổi chẳng?

Vô Tâm cười:

- Tiểu tử, người quên rồi ư? Hôm trước Thủy Linh Phụng bảo ta đi đặt mua hai cỗ quan tài ở Lạc Dương, ta đã một mình cấp lấy hai cỗ quan tài đó...

Nhạc Quần vỗ vai Vô Tâm:

- Tốt lắm! Nhớ hãy cẩn thận, trong vòng ba hôm ta sẽ có mặt tại đó!

Vô Tâm cấp lấy quan tài, ra khỏi hoa sảnh, vì quen đường thuộc lối nên suôn sẻ rời khỏi trang viên, vọt thẳng về hướng bắc.

Nhạc Quần đến Thính Vũ hiên, nấp bên cửa sổ nhìn vào.

Bên trong có ba bàn tiệc, mọi người đang hả hê ăn uống. Có lẽ vì quá tự tin nên đâm ra khinh suất, không hề phát hiện có người rình rập bên ngoài.

Nhạc Quần thầm nhủ:

- Quyển kỳ thư quý báu, hẳn phải ở trong mình lão ta, mà võ công của lão ta cao siêu khôn lường, làm thế nào đánh cắp được?

Đó quả là một vấn đề nan giải, nếu không lấy được kỳ thư thì Thủy Linh Phụng ắt hẳn phải chết. Giờ chẳng còn cách nào khác hơn, đành phải chờ lão già mặt rỗ khi ngủ cởi áo mới hạ thủ được.

Cuối cùng thì tiệc cũng tàn, lão nhân mặt rỗ nói:

- Hoa sảnh đã có tên gốc tiểu tử canh chừng, các vị hãy nghỉ lại ở đây, lão phu cũng cần nghỉ ngơi một lát...

Nhạc Quần phi thân lên nóc nhà, thấy lão nhân mặt rỗ đi ra phía sau, vừa định đi theo, bỗng thấy Thủy Thiên Ngao lẩm bẩm nói:

- Mình phải đến xem Phụng nhi...

Nhạc Quần kinh hãi nhủ thầm:

- Nếu lão ta mà phát hiện quan tài bị mất, hẳn sẽ báo với lão già mặt rỗ, vậy thì mình đừng hòng lấy được kỳ thư! Cách duy nhất là phải kiếm chế Thủy Thiên Ngao.

Song chàng hiểu rất rõ thân thủ của Thủy Thiên Ngao, với sức một mình mà muốn chế ngự lão ta, thật chàng chẳng dám nghĩ tới.

Song sự thế đã đến nước này, trực diện không được thì phải ám toán. Nhạc Quần tính toán chớp nhoáng rồi quay trở về hoa sảnh, ẩn thân chờ đợi. Thủ đoạn như vậy không phải là hành vi quang minh chính đại, song đối với hạng gian ác như Thủy Thiên Ngao thì cũng chẳng có gì là quá đáng.

Vả lại, vì sinh mạng của Thủy Linh Phụng dù phải một lần sử dụng thủ đoạn của phường tiểu nhân thì lương tâm cũng được phần nào an ủi.

Tiếng bước chân khe khẽ đã đến gần". Kẹt" một tiếng, cánh cửa bật mở, nhưng Nhạc Quần chưa vội ra tay. Chàng phải nắm chắc thành công chứ không được thất bại.

Ngay trong khoảnh khắc Thủy Thiên Ngao sững người khi phát hiện cỗ quan tài bên trong có Thủy Linh Phụng đã biến mất, Nhạc Quần ra tay nhanh như chớp điểm trúng huyệt Song Nguyệt Môn của lão ta, đoạn đỡ lấy và bồng Thủy Thiên Ngao bỏ vào dưới bàn hương án, đứng ngoài không trông thấy được.

Sau đó chàng đóng chặt cửa sảnh từ bên trong, rồi phóng qua cửa sổ, tiến về phía phòng ngủ của lão nhân mặt rỗ.

Đó là ngôi nhà nhỏ nằm giữa khu rừng trúc, dường như hoàn toàn không có bố trí canh phòng, đủ thấy lão tặc này quá ư khinh địch, đỉnh ninh giới bạch đạo đã bị diệt sạch, không cần phải bận tâm nữa.

Đột nhiên, cánh cửa hé mở, một bóng người nhỏ nhắn phi thân lên mái nhà, thoáng chốc đã biến mất.

Nhạc Quần thấy bóng dáng người ấy rất quen, song nhất thời không nghĩ ra được là ai?

Thiếu nữ trong giới hắc đạo chỉ có Thạch Lộ Lộ và Tiểu Thúy, con gái của Thạch Lỗi và Triệu Thiên Tiêm song dường như hiện thời họ không có mặt tại đây, mà dù có ở đây thì đêm hôm khuya khoắt thế này, ở trong phòng ngủ của lão tặc kia để làm gì?

Lúc này có lẽ đã qua khỏi canh tư, ánh đèn trong nhà vụt tắt.

Nhạc Quần thầm nghĩ:

- Tắt đèn rồi cũng phải một lúc mới ngủ, e lúc ấy trời đã sáng...

Chùng sau một tuần trà, từ trong nhà vọng ra tiếng ngáy đều đặn, Nhạc Quần mừng rỡ nhủ thầm:

- Thời gian rất quý giá, mình phải hành động ngay...

Lập tức phóng xuống đất, vừa định đưa tay sờ cửa sổ, bỗng nghe sau lưng có một luồng kinh phong ập tới, Nhạc Quần giật mình kinh hãi, vội rút tay quay phắt lại, lách nhanh sang bên một bước.

Thì ra là một chiếc lá trúc la đà rơi xuống đất.

Nhạc Quần cười gượng thầm nhủ:

- Rõ là đầu óc mình quá căng thẳng, lá rơi mà cũng giật mình.

Đoạn lại đưa tay xô cửa sổ. Vừa nhún mình bỗng lại nghe một luồng gió từ sau lưng ập tới. Chàng không còn nghi tại tinh thần mình căng thẳng nữa, vội đề khí lộn người, dùng thế Nhất điệp tri thu lướt chéo ra ngoài ba trượng, hạ xuống giữa sân vườn.

Chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn thấp thoáng rồi biến mất sau góc nhà.

Nhạc Quần nghiêng răng thầm nhủ:

- Thời gian lúc này một khắc ngàn vàng, mi đã cản trở việc làm của ta, ta thịt mi trước rồi hẵng tính...

Chàng lập tức giở khinh công đuổi theo, chỉ thấy bóng người nọ thấp thoáng phía trước cách chùng ba mươi trượng, đang chạy về hướng bắc.

Chàng giở hết tốc lực, chẳng bao lâu đã rút ngắn khoảng cách chỉ còn bảy tám trượng, chàng bỗng sững sốt cất tiếng hỏi:

- Có phải Lãnh sư muội đó không?

Thiếu nữ phía trước lặng thinh, dường như cũng giở hết tốc lực định thoát khỏi sự rượt đuổi của Nhạc Quần.

Song kể từ khi Nhạc Quần gặp lại Tư Mã Trường Hồng, về chiều thức cũng như khinh công đều tăng tiến vượt bậc, khác hẳn xưa kia. Chàng tăng thêm chân lực, khoảng cách chỉ còn chùng bốn trượng nữa thôi.

Nhạc Quần càng nhìn càng thấy giống Lãnh Tinh Như, song trên đầu nàng có bịt khăn đen, lại cố sức bỏ chạy.

Nhạc Quần lớn tiếng nói:

- Sư muội... sư muội... dù sư muội không lên tiếng thì ngu huynh cũng biết là sư muội...

Lúc này hai người đã ra khỏi trang, khu vực này toàn là rừng rậm, hết sức hoang vắng.

Nhạc Quần buông tiếng cười nhạt, chỉ sau năm sáu lần nhún mình đã lướt đến đỉnh đầu đối phương, chàng vươn tay chộp vào chiếc khăn bịt đầu.

Nào ngờ thiếu nữ nọ cũng chẳng phải đơn giản, nhanh nhẹn thục người xuống, xoay tay chém vào chân Nhạc Quần.

Hai người đều nhất quyết đắc thủ, nếu Nhạc Quần không rút tay về, đành rằng chiếc khăn bịt đầu của đối phương hẳn bị chộp mất, song chân chàng cũng bị trúng đòn.

- o O o -